

Абонаментъ за год. 20 лв.
Излиза на 5 и 20 число.

ПРАВОСЛАВНО БРАТСТВО

Обявл. по споразумение.
Брой 1 левъ.

„ВЪЗЛЮБИМЪ ДРУГЪ ДРУГА НЕ СЛОВОМЪ НИЖЕ ЯЗИКОМЪ, НО ДѢЛОМЪ И ИСТИНУЮ“
Двуседмиченъ вестникъ за религиозно-нравствена просвѣта.
УРЕЖДА РЕДАКЦИОНЕНЪ КОМИТЕТЪ.

Органъ на Православното Хр. Братство „Вѣра, Надежда и Любовь“ при хр. „Св. Три Святители“.

Всичко отнасящо се до абонамента и списването на вестника, да се изпраща до администраторъ-уредника СТЕФАНЪ ЕНЧЕВЪ — Шуменъ.

Инокентий, архиеп. херсонски.

Възкресението Христово

Христосъ възкрѣсна! Тежкиятъ камъкъ не скри Източника на живота; стражата не задържа въ веригитѣ на смъртта лъва отъ Юда; печата на Каяфа се стопи отъ огъня на Божията правда! Не повече отъ три дни Синътъ Чоловѣчески трѣбвало да пребже въ сърдцето на земята . . . Тѣй е бързо тържеството на истината надъ лъжата и клеветата на невиността—надъ злобата и неправдата!

Да застанатъ сега юдеитѣ надъ Иисусова гробъ и да сждятъ сами за станалото; едно отъ дветѣ: или умрѣлия да даватъ или на възкрѣсналия да се поклонятъ (възкр. стихира) О, какъ сж посрамени въ тоя случай всички смѣтки на човѣшката мждростъ и какъ неизповѣдими сж божиитѣ пжтища! Мислили ли сж юдейскитѣ свещеници, че възнасяйки на кръсть Иисуса, тѣ съ това Го въвеждатъ като великъ Първосвщеникъ, въ *Святая Святихъ*? Мислилъ ли е Пилатъ, че полагайки надписа кръсть, и отказвайки да го промѣни, по и кането на юдеитѣ, той съ това, като слуга и глаташай, провъзгласява достойнството на Тоя, Комуто е предадена сега всѣка власть и на небето и земята (Мат. 28. 18)? Мислилъ ли е самъ нещастниятъ Иуда, приемайки тридесетѣ сребърници, че той взема не отъ първосвщеницитѣ, а отъ Самого Бога отдавна опредѣлената и отъ пророка засвидетелствуванa цена на Оценения, Когото оцениха синоветѣ Израилеви (Мат. 27: 9)?

Ела сега, земна мждростъ, и погледни своето безумие! Ела, свята вѣро, и вижъ какъвъ е края на твоето търпение и упование!—Което на земята е станало по злоба и користъ, заслѣпление и буйство, на небето се утвърждавало отъ една чиста любовъ и било последица на величайша мждростъ. На Голгота, сѣкашъ, билъ превърнатъ цѣлия порядъкъ на свѣта—нравственъ и физически—но той тамъ билъ цѣлъ възстановенъ! Въ гроба на Иисуса, нагледъ, били погребени всички святи надежди, но тѣ всички тамъ сж утвърдени на вѣки!

И тѣй, изправете се и подигнете главитѣ си вие, които, като своя Господъ страдате за истината и правдата: въ Неговата сждба е посочена сждбата на всички истински кръстоносци! Има Богъ, сждия на земята, защитникъ на невиннитѣ и правитѣ! Има законъ, който никакъвъ Каияфа и Пилатъ не могатъ нито да затъмнятъ, нито да унищожатъ! Човѣшката злоба може да прави много: тя може да ви лиши отъ добро име, да ви сваля въ бедностъ, въ вериги да обкове, да покрие, съ рани, дигне на кръсть: — може самия ви гробъ да запечата и окржи съ стража: но тукъ е предѣла на всѣко гонение и всѣка неправда! — Погубвайки тѣлото, вражата злоба не може да се допре до вишия духъ, не може да измѣни въ васъ нито една блага мисль, нито едно свято чувство . . .

Ще минатъ нѣколко години на страдакия борби, и очистване и вие като Спасителя ще бждете представени тамъ, дето нѣ-

ма ни болестъ, ни печаль, ни въздишки, де-то живѣе едната истина и правда.

И не туй ли, братя, е въодушевявало всички подвижници на благочестието, които като великия Подвигоположникъ, възкръс-налъ сега отъ гроба, всѣкога сж били го-нени отъ свѣта! Азъ зная, че Изкупителтъ ми е живъ и Той въ последния день ще издигне изъ праха тази моя скапваща се ко-жа (Иовъ 19:25). говорилъ нѣкога Иовъ и на гноището благославялъ името Господне! Зная въ Кого съмъ повѣрвалъ и съмъ увѣ-ренъ, че Той е силенъ да запази моя за-логъ за оня день (2 Тим. 1:12) писалъ нѣ-кога ап. Павелъ — и съ радостъ отивалъ въ тъмница и подъ меч! Нека и ние, бра-тя, колкото се може по често да обръщаме очитѣ си къмъ лицето на възкръсналия Го-сподъ.

Ако ние сме истински последователи Негови, не може да бжде, щото и насъ свѣтътъ да не преследва съ своята злоба или съ свойтъ съблазни. Кой ще ни въоду-шеви въ мъжество, ако не Той, нашиятъ Го-сподъ и Спасителъ, Който излѣзълъ за насъ на кръста! Неговата борба е наша борба и Неговата победа е наша победа. Кое то е било съ Него, то ще бжде и съ всички насъ: „ако съ него страдаме, то и съ Него ще се прославимъ!“ (Рим. 8:17).

Страхотитѣ на Голгота.

И когато отидоха на мѣстото, наречено Лобно, тамъ разпнаха Не-го и злодѣйцитѣ . . . И минувачитѣ Го хулѣха, като клатѣха глава и думаха: уа . . . слѣзъ отъ кръста. А Иисусъ говорѣше: „Отче! прости имъ, понеже не знаятъ що вършатъ.“ (Еванг.)

„Разпни, разпни Го!“ — грозно ревеше тълпа-та, подклаждана отъ книжницитѣ и фарисеитѣ.

—Кого дарзѣла? Този ли Прозвѣдникъ, въ когото вина не намирамъ! — пита съ страшно не-доумѣние Понтийски Пилатъ.

Но тълпата не разсждава. Разпалвана отъ водачитѣ си, тя още по грозно се вълнува. Още по-зловѣщо ехти безумния ѝ викъ, за кръвъ, за мѣстъ кръвнишка тя жедува! И Кому мѣстъ? На Най-Великия Праведникъ, какъвто грѣшната земя не бѣ видѣла. На сжщия Този, на Когото пакъ тя, заблудената и умопомрачената тълпа, преди нѣколко дена въ младенчески възторгъ радостно възкликала: „Осанна! Благословенъ е Който иде въ името Господне“. И много нѣма да се мине, когато пакъ сжщата тълпа, озарена отъ молнията на опомането, дошла на себе си, въ горчивото съзнание на безумното си дѣло отчаяно ще зачу-пи ржцѣ, глухо ще се збий о гърди и горко ще заридай!

Но напразенъ плачъ, безцѣлни ридання, къс-

но свѣстяване: волята ѝ е вече изпълнена. Повратъ е немислимъ. Безгрѣшниятъ е хванатъ вече и ка-то най-големъ злодѣй е разпнатъ на кръста. Хри-стосъ, Светиятъ надъ светитѣ, Кроткиятъ като агне, виси позорно между разбойниците!

Какво по-ужасно зрѣлище може да има отъ това? Праведниятъ се яви срѣдъ несправеднитѣ човѣци, за да имъ покаже правдата и ги научи на любовь-та, а пъкъ тѣ, свикнали съ кривия пжтъ въ жи-вота, като отвратителенъ престѣпникъ Го отхвър-лиха и разпнаха на кръста . . . И така се сбждна Писанието което казваше: „и къмъ беззаконитѣ бѣ причисленъ“, Минувачитѣ Го хулѣха, като клатѣха глава и думаха: уа, Ти, който разрушавашъ храма и въ три дни го съграждашъ, спаси Себе си и слѣзъ отъ кръста!“

Какви по-го-ѣми, по-потрѣсающи страхотии има отъ тѣзи на Голгота? Картина на Христовитѣ мъжки, които евангелскиятъ разказъ ви рисува та-зи недѣля, е предъ очитѣ ви. Тя е страшна, по-разителна. Тя кара и най-нечувствителнитѣ нерви да се раздвижатъ. Тя разтрогва и най-окаменѣ-лото сърдце, разплаква и най-невѣрващата грѣш-на душа.

И ето, вижте самата картина!

Иисусъ виси на кръста. Гвоздеитѣ сж про-дупчили светитѣ Му ржцѣ и нозѣ. Отъ зиналитѣ прѣсни рани тече алена кръвъ. Тѣлото Му тежи, дърпа на долу, разширочава ранитѣ, разтѣга жи-литѣ. Болкитѣ сж негърпими. Страшни, мъчител-ни болки! . . . Ами до това, какви още унижения имаше? Колко безсмислени, дивашки оскърбле-ния? Биене, заплюене, подигравки тръненъ вѣнецъ, багряница; трѣстъ вмѣсто скипитъръ, оцетъ вмѣс-то вода. Ами отричането на Петра, продажната цѣлувка на Юда? . . .

И така разпнаха Го! Но природата се възму-ти и, възнегодува, потрепера, залюля се . . . и стана тъмно по цѣлата земя до деветъ часа; и по-тъмнѣ слънцето, и храмовата завѣса се раздра по срѣдата (Лук. 23—45) . . . Едва сега се просвѣт-ляватъ, събуждатъ потъмнѣлитѣ души на тълпи-тѣ народни, едва сега познаватъ безумието и демон-ското си дѣло: И цѣлиятъ народъ, който се бѣ събралъ на това зрѣлище, като видѣ станалото, връщаше се удраяйки се въ гърди (Лук.). А пъкъ Иисусъ, както разправя Евангелието, чувствуйки послѣдния си часъ, извикалъ: „Отче! прости имъ, защото тѣ не знаятъ какво вършатъ“. Виждате аква е Божата Правда, какъ се проявява Хри-стовата любовь? Вмѣсто да издигне гласъ на про-клятие и жалба, забравениятъ, отритнатиятъ отъ всички Спасителъ съ тиха трепетна, божествена-всичко прощаваща любовь възнася сърдечна мо-литва за оскърбителитѣ Си.

—„Отче! прости имъ, —шепне Иисусъ въ прѣд-смъртни мъжки; —прости имъ, защото тѣ не разби-ратъ Кого мъчатъ, защото тъмнината е завладѣ-ла тѣхнитѣ души . . . Царю небесни! всели се въ тѣхнитѣ потъмнѣли души, разсѣй мрачината, очи-сти ги отъ всѣкакви нечистотии и ги приведи, ос-вѣти при подножието на този кръстъ . . .

Тѣй е била потѣпкана на Голгота Божата Правда, а злобата и кривдата, дѣца на злия духъ, тържествували въ хорскитѣ умове и сърдца. Крив-дата по се харесвала тогава на хората. Казвамъ тогава, като че ли и днесъ, следъ 1930 години, често въ нашиятъ животъ не се потѣпква тя и не се разпѣва Христосъ. Него врѣме само тъмнина е било, а сега въ тази нравствена тъмнина по-често

и по-ярко въз да блъсти Христовата правда и да гони кривдата изъ човѣшкитѣ сърдца. И днесъ, като се огледаме наоколо и позамислиме, ще видимъ, че често безчестieto, неправдата и умразата единъ къмъ другъ ръководятъ хората, а правдата и любовта се забравя; че често безчестниците, служителитѣ на мамона, крадцитѣ и лицемеритѣ, господстватъ въ живота, а честнитѣ правдивитѣ и скромнитѣ люде се гонятъ или заставляватъ отъ първитѣ заради насъщния да тъпчатъ съ вѣстъ и вѣра. Да, и днесъ още се разпъва на Голгота отъ насъ Христосъ. Обаче правдата не умира както и истината; тя днесъ е по-силна и по-интензивно живѣе; макаръ и често гонена отъ насъ, тя рано или късно ще се възцари въ живота и огръй измъченитѣ, притиснати сърдца. И горко тогава на нейнитѣ гонители, на лъжливитѣ пророци!

Безаконниците разпнаха Христа, като мислѣха съ това да убиятъ, да заглушатъ онова, което Той донесе и което вече като мълния горѣше хорскитѣ сърдца, ала, за тѣхенъ ужасъ, Той възкръсна на третия денъ, а заедно съ Него оживѣ правдата.

А какъ умрѣ Исусъ, братя, за да подкрѣпи правдата, изразявана въ безкрайна любовъ? Чувахте, па и сега чуйте Св. Писание. Св. Евангелистъ Матей разказва, че край Исуса, разпънатъ на кръста, минавали книжниците и фарисеитѣ (които били поставени да учатъ на добро и вѣра народа) и Му се смѣяли, като викали:

— „Ти се уповаваше на Бога. Него викаше на помощъ. Ако Му си драгъ, нека сега Те избави“.

Исусъ мълчалъ . . . сжшо тѣй, братя, често въ живота ще видимъ, че потисниците, безчестниците се смѣятъ надъ тѣзи, които искатъ да живеятъ въ името на Правдата и викатъ:

— „Вие се облѣгате на правдата, искате да бъдете честни, чисти духомъ? Е, защо тогава не ви помогне, не ви избави вашата правда?—като че ли безумцитѣ не разбиратъ, че послѣдната не шуми, не говори за Себе Си, като лъжата и лицемерието; като че ли не знаятъ, че силата на правдата не е вънкашна: въ богатства, властъ и почести, а въ покойната съвѣстъ и вътрѣшната душевна чистота . . .“

И сега, братя, изправенъ прѣдъ тоя кръстъ, неволно се прѣнисамъ на Голгота и като че ли отъ тамъ въ душата ми долѣтяватъ глухи стонове отъ люти мъжки, демонски присмѣхи и подземни тънतेжи на възбунтувалата се природа и тихата света Христова молитва за оскърбителитѣ: „Отче! прости имъ“.

Въ душата на всѣкиго въ този моментъ глухо кѣнти Голгота съ всичкитѣ си страхотии и хлопа въ вратитѣ на нашата съвѣстъ; хлопа и пита съ какво оправдаме въ живота си Христовитѣ страдания, прилагаме ли на дѣло закона за всичкото прощаващата любовъ служимъ ли на Божията правда. Нека всѣки искренно да прѣгледа живота си и въ душата си се запита: на колко човѣци е простилъ, колко сиромаси е облѣкалъ и гладни нахранилъ, болни утѣшавалъ и затворници посѣщавалъ? Да спомни: дали не е злобствалъ, крадилъ, безчестилъ и лъгалъ; дали не притискалъ слабитѣ, сиромаситѣ, или пъкъ прѣмълчавалъ предъ кривдата и оставалъ безъ помощъ притиснатитѣ?

Прочее, нека по-често и по-често обръщаме погледитѣ си къмъ на Голгота, на този светъ кръстъ защото колкото по-често си спомваме за светата безмърна Христова любовъ, къмъ насъ грѣш-

нитѣ, безволнитѣ слабитѣ, и за Неговитѣ страдания:—толкова по-близо и по-близо ще бжде Той за нашето сърдце, толкова по-скъпа ще стане за насъ всѣка Негова дума. всѣки съвѣтъ и постъпка. По-ясно ще разберемъ, че не трѣбва да живѣемъ само за себе си, за своя стомахъ, въ тъмнина, въ духовна слѣпота: ще ни се поиска свѣтлина, ще обикнемъ правдата и цѣнно ще бжде за насъ само това, което може да украси и да облагороди душата ни и съдѣйства за насаждане на Божията правда на тази грѣшна земя.

Духовно възкресение.

Христосъ воскресъ!

При тѣзи думи днесъ сърдцата на християнитѣ по цѣлата земя ликуватъ и празнуватъ годишнината на Христовото възкресение отъ мъртвитѣ. Споредъ св. апостолъ Павелъ, обаче, дългъ на всѣки истински християнинъ е да възкръсне духовно заедно съ Христа и да води на земята небесенъ животъ. Ако вие възкреснахте съ Христа, пише той, то търсете това, що е горе!

И ние трѣбва наистина да възкръснемъ съ Христа. Господъ наистина възкресналъ и се явилъ на Симона, съ тѣзи думи апостолитѣ посрѣщнали ученицитѣ, които се върнали отъ Емаусъ и които отъ своя страна сжщо имъ разказали за случилото се по пътя и какъ Го познали, когато преломявалъ хлѣба. И тѣ винаги подчертавали думата „наистина“, колчемъ говорѣли за това събитие.

Въ тайнственото откровение св. Откровение св. Йоана по Божия поръчка пише на епископа на сардкийската църква: „Ти носишъ име, че си живъ, а си мъртавъ (Откр. 3:1). По сжщия начинъ е възможно, че човѣшката душа да живѣе естественъ животъ, но за свѣрхестественъ животъ тя да е мъртва. Възможно е, че нѣкой да празнува външно св. Възкресение, обаче въ сърдцето си все пакъ да не е възкръсналъ, а да остава мъртавъ въ грѣховетѣ си. Нѣкои се изповѣдватъ и все пакъ не възкръсватъ наистина отъ грѣховетѣ си, защото не се изповѣдватъ истински и не искатъ, да избѣгватъ лошитѣ поводи за грѣха. А това не трѣбва да бжде, каквото и да тежи на съвестта ни, нека на Възкресение възкръснемъ и ние наистина по примѣра на Христа!

Освенъ това, ние трѣбва напълно да възкръснемъ съ Христа. Какото Христосъ остави повивкитѣ въ гроба, така и ние трѣбва да оставимъ въ гроба на грѣха всѣка привързаностъ къмъ грѣха, сиречь трѣбва напълно да се освободимъ отъ него. Това е необходимо, за да стане нашиятъ животъ по-добъръ.

Ако нѣкое четиво е опасно за тебе, то махни отъ себе си такава книга или вестникъ, които заплашаватъ твоето спасение. Ако нѣкое общество или дружество застрашаватъ твоето спасение, то напусти ги смѣло, безъ да се тревожишъ, че ще ти се присмиватъ другитѣ, отъ които никой не ще седи вмѣсто тебе въ ада. Ако това е нѣксе любимо сжщество, то решително скъсай връзкитѣ съ него, преди тѣ да сж станали вериги и преди тѣ да сж те опасали безъ надежда за спасение. Ако дори това е твоето служебно мѣсто, откажи се отъ него: преди всичко е важна твоята безсмъртна душа! Но ти трѣбва да действувашъ реши-

телно и енергично, както направи Моисей, когато той изгори златния телецъ, на който се молѣха израилтянитѣ, обърна го въ прахъ и праха изсипа въ водата.

Най-сетне, ние трѣбва за винаги да възкръснемъ съ Христа. Апостолътъ на народитѣ ни съобщава: Христосъ, веднѣжъ възкръсналъ отъ мъртвитѣ, вече не умира. Смъртта нѣма вече власть надъ него (Рим. 6:9). Веднѣжъ възкръснали отъ духовната смъртъ на грѣха, и ние не трѣбва вече да умираме, не трѣбва да падаме въ грѣхове. Князътъ на смъртта, дяволътъ, чрезъ когото смъртта влѣзе въ свѣта, не трѣбва вече да има власть надъ насъ.

Когато пренасяли Ковчега на Завета презъ рѣката Йорданъ, водитѣ ѝ се спрѣли така, че всички могли да преминатъ по сухо нейното корито. Щомъ обаче Св. Ковчегъ преминалъ рѣката, водитѣ ѝ почнали пакъ, както по-рано, да текатъ въ Мъртвото море. Сжщо така мнозина се въздържатъ да грѣшатъ само за кжсо време, когато приематъ въ себе си за или на Възкресение Ковчега на Новия заветъ—св. Причастие. Скоро следъ това, обаче, животътъ имъ почва да тече пакъ по старитѣ пѣтища на грѣха и се спущатъ пакъ надолу къмъ Мъртвото море на развалата.

Следователно, и следъ Възкресението ние трѣбва и по-нататкъ да вървимъ по пѣтя, на който вече сме стѣпили съ цель да станемъ подобри, колкото тоя пѣтъ и да е труденъ. Богъ, чиято благодать подкрепя истинското разкаяние за грѣховетѣ при изповѣдта, ще помогне на всѣкиго, който има добра воля.

И така, днесъ е наистина Великденъ, защото е празникъ на Възкресението. Нека не пропуснемъ това благодатно време безъ полза. Ние не знаемъ, дали скоро Исусъ Христосъ не ще бжде вече нашъ Сждия. Затова нека станемъ, нека възкръснемъ по-рано духовно! Само външна религиозност и външно участие въ пасхалнитѣ пѣснопѣния нищо не ползува. Да започнемъ новъ животъ съ Христа, съ Възкръсналия, животъ въ обичъ, радостъ и миръ, животъ съ търпение, снисходителностъ и доброта, животъ въ кротостъ, вѣрностъ и дълготърпение, животъ въ умѣреностъ, цѣломудрие и въздържание, животъ въ Христа.

Изъ „Правосл. пастиръ“.

При брѣга на езерото.

Три дни вече, какъ тѣ обикалятъ по брѣга на езерото. Доближаватъ до ученицитѣ и боязливо попитватъ: завърна ли се? И тревожно очакватъ отговоръ, който отъ три дни е все сжщиятъ: „завърна се по тъмнини, замина по тъмнини“.

Днесъ тѣ решиха да застанатъ близо до брѣга и да чакатъ. Надѣваха се, че Той, като ги види, ще се смили надъ тѣхъ и самъ ще имъ заговори. Ученицитѣ не даваха да го чакатъ, не даваха да го безпокоятъ.—Идете си, казваха тѣ. Следъ обиколката по вашия край, Той иска да прѣкара самъ въ пустинята. Той пакъ ще заобиколи кжде васъ, сега си идете. Пѣтниците чуваха тѣзи думи, но не си отиваха. Тѣ бѣха малка група отъ десетина души, между които имаше и три жени.

Когатъ Исусъ съ ученицитѣ си билъ въ техния край, тѣ не можали да го видятъ и да го чу-

Литературенъ отдѣлъ.

Силата на християнството.

Въ старото време имало въ Гърция единъ много-зълъ управитель—езичникъ. Съ жестокитѣ си несправедливи дѣяния той въоръжилъ противъ себе си току-речи всичкитѣ жители и взелъ да подозира своитѣ приближени въ измама.

Този управитель ималъ единъ подчиненъ, на име Дионисий. Той заподозрѣлъ Дионисия въ измама, повикалъ го при себе си и му казалъ:

—Мене ми донесоха, че ти си замислялъ да ме убиешъ.

— Не, това не е вѣрно—отговорилъ Дионисий;—азъ не замислювамъ противъ тебе нищо лошо, а съмъ говорилъ безъ да се скривамъ, че ти постѣпвашъ твърде жестоко и несправедливо съ твоитѣ подчинени. . . .

—Какъ смѣешъ ти да осждашъ моитѣ дѣла и постѣпки, — изкрѣщелъ злиятъ управитель. —За твоята дързостъ ти трѣбва да умрѣшъ!

—Готовъ съмъ да умра за правдата,—отговорилъ Дионисий,—но дай ми три дни свобода, за да мога да отида въ родния си градъ и се простя съ семейството си.

—Азъ не ти вѣрвамъ, ти още днесъ ще бждешъ наказанъ.

Тукъ присѣствувалъ и другъ чиновникъ, съ когото Дионисий билъ приятель. Той се приближилъ до управителя и казалъ: „Азъ поржчителствувамъ за своя приятель и, ако следъ три дни той не се върне, готовъ съмъ да приема смъртъ за него“.

Управителя се очудилъ и изявилъ съгласието си. Веднага Дионисиевия приятель оковали въ вериги и затворили въ тъмница, а осждениятъ на смъртъ се опѣтилъ за родината си. Като пристигналъ въ своя градъ Дионисий съобщилъ на роднинитѣ си за своята участъ. Тѣ, съ горчиви сълзи прощавайки се съ него, взели да го молятъ, да не се връща при управителя, а да се скрие нѣкжде, за да избѣгне смъртта.

— Не, отговорилъ имъ Дионисий. — правдата е по-горѣ отъ смъртта и роднинскитѣ връзки. За мене остана заложникъ, моятъ приятель, ако

ятъ. Следъ заминаването Му чули за чудесата Му и тръгнали да Го дирятъ. И ето намиратъ ученицитѣ му тукъ, на този брѣгъ, граничащъ съ пещелива, безплодна земя. Нѣкои отъ тѣхъ видѣли въ утренната дрезгавина бѣла сѣнка да се промѣква между крайбрѣжнитѣ скали и вѣрваха че Него сж видяли, но не посмѣяли да Го подирятъ. Печални, мълчаливи, тѣ стояха до скалата и поглеждаха по посоката, кждего Го бѣха зърнали. Ето и днесъ последнитѣ слънчеви лъчи изчезваха Топлината отъ пѣсѣка пакъ почна да иде, повърхнината на езерото пакъ почна да се бърчи, ще мине ли и туй денонощие безъ да Го видятъ? . . .

Страдащиятъ отъ припадѣкъ изохка.—Ще чакамъ още день, каза той, ще се върна да си добавя храна и пакъ ще дойда и тѣй ще правя до като Го дочекамъ, ако ще и месецъ да мине.

— И азъ ще направя сжщото, каза другъ.

не се върна, той ще бъде наказанъ съ смъртта заради мене.

На връщане, когато Дионисий бързалъ къмъ мѣстото на смъртното наказание и оставало малко време до срока, изведнѣжъ се появила буря, взелъ да вали страшенъ дѣждъ, станало наводнение, рѣката, презъ която Дионисий трѣбвало да мине по моста, разбѣснѣла се като море и представлявала отъ себе си непреодолима пречка на пътя. Дионисий дошелъ въ ужасъ отъ мисълта, че не ще успѣе да стигне на срока и ще погуби приятеля си. Той падналъ на колѣнѣ и се облѣлъ съ горчиви сълзи, като молелъ Бога за помощъ. Следъ това, като хвърлилъ отъ себе си горната си дрѣха, хвърлилъ се въ страшнитѣ вълни. Дълго той се борилъ съ разярената водна стихия; най-после капналъ отъ умора, стигналъ на другия брѣгъ. Поискалъ да тича, но веднага падналъ отъ изтощение, като прошепналъ:

— „Господи, спаси приятеля ми“.

А между това слънцето клонѣло къмъ западъ, настѣпвалъ срокътъ на заарѣщането.

Управителътъ заповѣдалъ да отведѣтъ Дионисиевия приятелъ на мѣстото на наказание, за гдето се опжилъ и самъ той. И ето, когато на стѣпило опредѣленото време, управителътъ далъ знакъ на войницитѣ и джеллатитѣ; тѣ уловили Дионисиевия приятелъ, повалили го и взели съ присмивания и подигравки да обгягатъ тѣлото му на кръстъ, за да го приковатъ на него.

— Виждашъ ли какъвъ негодникъ е Дионисий, за когото ти поржчителствува — казалъ управителътъ на разпѣвания.

— Ти имашъ грѣшка, отговорилъ той, — азъ не допускамъ Дионисий да ми е измѣнилъ въ приятелството. Християнитѣ не измѣняватъ единъ на другъ . . .

— Какъ, извикалъ управителътъ — нима ти си християнинъ?! По скоро гвоздеи! Нѣма пощада на измѣнницитѣ! . . .

Ала въ тоя моментъ се раздалъ изъ отварящата мѣсто тѣлка задъхващиятъ се гласъ на Дионисий:

— Спрете! . . . спрете, азъ съмъ тукъ! . . . оставете приятеля ми. . .

Съ тия думи той падналъ къмъ орждието на смъртта и едва поемайки духа си отъ уморъ, обгърналъ краката на своя приятелъ и взелъ да ги

отъ пътницитѣ, на когото дѣсната рѣка бѣше схваната.

— Блазе ви, каза третия, моята работа е помжчна. Азъ не мога да ходя, трѣбва ми водачъ и муле, но и азъ ще почакамъ още два-три дена, дано лѣкъ да намеря. Година вече стана отъ какъ все тъй треперятъ краката ми. Дано Господъ се смили надъ мене.

Дано не е напразно дохожданието ни, се обади другъ по-зирващъ отъ тѣзи. Много пророци се появиха тѣзи години. Повечето излѣзоха бездарни, азъ видѣхъ нѣкои отъ тѣхъ, дано Този изпълни надеждитѣ ни!

Едната жена, която бѣше отъ богатъ фарисейски родъ, при тѣзи думи наведе още по-низко глава и погледътъ и стана още по-печаленъ. Страданиятъ отъ припадѣкъ потърка челото си съ рѣка и каза: безъ даръ Божий не се правятъ такива чудеса, каквито пророкътъ направи въ наши-

цѣлува. Тѣлпата съ изумление гледала на това, що ставало: джеллатитѣ спрѣли. Управителътъ станалъ отъ мѣстото си и се приближилъ до вѣрнитѣ приятели християни.

— Сега азъ виждамъ — казалъ той съ развълнуванъ гласъ, — че действително е великъ Богътъ на ония, у които има такова вѣрно приятелство!

Следъ това, като падналъ на колѣнѣ предъ вѣрнитѣ приятели добавилъ:

— Сега виждамъ, че истинското приятелство, истинската вѣрностъ е само въ християнството. Приемете ме въ числото на своитѣ приятели. Отъ сега азъ не съмъ вече езичникъ и управителъ, а робъ Христовъ.

X.

Христосъ Възкресе!

Христосъ Възкресе! колко много говорятъ на нашето сърдце тѣзи прости, но същовременно и възвишени и величествени думи! съ каква радостъ тѣ изпълватъ нашитѣ души и сърдца! съ какъвъ възторгъ и възодушевление ние отговаряме. **„Настина, Възкресе!“**

Неземна радостъ изпълва нашитѣ сърдца. Но какво ни подбужда къмъ тази радостъ?

Вие ще кажите, че пресветлия празникъ на „Възкресението Христово“!

Да! Вѣрно е! Насъ ни подбужда къмъ тази радостъ най-великото и чудно събитие въ свѣта „Възкресение Христово“, чрезъ което ние вѣрующитѣ, получаваме прощение на грѣховетѣ си и оправдание предъ Божия съдъ, Божата правда, защото Исусъ Христосъ е билъ „предаденъ за нашитѣ грѣхове и възкрѣсналъ за нашето оправдание“ (Рим IV, 25) Благодарение на Неговитѣ „язви“ ние получаваме изцѣрение на нашитѣ духовни недѣзи, а чрезъ това и тѣлеснитѣ. Това е първо. Второ, че съ своето славно Въз-

кресение Той е пратеникъ Божий . . .

— И азъ вѣрвамъ и чакамъ спасение отъ Него, каза парализираниятъ.

Нощта се бѣше спустнала вече надъз емята. Водачитѣ, а също и прислужницата на печалната жена, почнаха да кладѣтъ огънь. Изведнѣжъ прислужницата бързо се изправи и уплашено извика. Всички се обърнаха къмъ нея, но нѣмаха време да я питатъ, тя гледаше смаяно нѣкого. Обърнаха очи нататѣкъ — на двайсетина крачки отъ тѣхъ стоеше човѣкъ въ бѣла дрѣха.

Пророкътъ! Ивикаха повечето и станаха.

Той бѣше дошълъ оттамъ, отъ кждето никой не Го очакваше.

— Учителю, ако си Ти, смили се надъ насъ, отдавна тѣ търсимъ, отъ три дни тукъ Те чакаме! Викнаха почти всички въ единъ гласъ. Следва

кресение Исусъ Христосъ положи начало и на нашето блаженно възкресение. Колко тѣсно е свързано нашето безсмъртие и вѣченъ животъ съ Възкресението на Христа се вижда отъ посланието на Ап. Павелъ до коринтенитѣ.

„Щомъ нѣма възкресение на мъртвитѣ, то Христосъ не е възкрѣсналъ; а ако Христосъ не е възкрѣсналъ, то праздна е нашата проповѣдъ, праздна е и вашата вѣра . . . И ние, апостолитѣ, излизаме лжесвидѣтели Божии. Тогава ония които сж умрѣли въ Христа сж загинали . . . Но ето Христосъ възкрѣсна отъ мъртвитѣ и за умрѣлитѣ стана начатъкъ“ (1 кор. XV, 12—20). Христосъ е възкрѣсналъ! Това е исторически фактъ признагъ отъ цѣлия културенъ свѣтъ!

Христосъ Възкрѣсна и ние ще възкрѣснемъ за вѣченъ и блаженъ животъ.

Ако душата ни е смъртна и се унищожава заедно съ тѣлото ни, тогава действително вѣрата ни е напраздна; нашиятъ животъ е безмисленъ; ние тогава не ще маме опорна точка—цѣлѣта кжмъ която да се стремимъ . . .

Ако душата ми е смъртна, тогава какъвъ смисълъ е и да живѣя и да работя, каква цѣна иматъ тогава всичкитѣ ни културни придобивки, за какво сж тия страдания и мъки. Кждѣ ще намѣримъ истина и справедливостъ?

Ап. Павелъ казва: „ако ние само презъ този животъ се надѣваме на Христа, то ние сме най-окаяни отъ всички човѣци“. (1. кор. XV, 19).

Не! Христосъ дѣйствително е възкрѣсналъ и този фактъ се явява като иай главно и на важно доказателство за безсмъртието най нашата душа и нашето блажено възкресение и вѣченъ животъ.

Но всички ли правилно разбиратъ истинския смисълъ на това важно и съ всесвѣтско значение, на това велико събитие? Всички ли съ благочестие и любовъ се отнасятъ кжмъ него? Всички ли се радватъ и се веселетъ заради Възкресението Христово въ горния смисълъ?

Не! Болно и тежко е да се каже, че мнозина, ако не повече отъ насъ се радватъ не на Възкресението Христово, а на възкресението на събственитѣ си страсти. Ако ние нѣмахме „Великденъ“ козунаци, червени яйца, хубава и вкусна гостба, нѣма да видимъ хубавото и тържествено богослужение... и т. н., то лицата ни ще се помрачатъ и днитѣ на радостъ ще се обърнатъ въ дни на „скръбъ и печаль“.

Това е много печално, но то е фактъ.

Могатъ ли да изпитатъ **духовна радостъ** ония, които сж се предали на вѣчни наслаждения и удовольствия тѣлесни!

Не. Радостѣта на такива хора е кратка и скоропреминаваща. А вътрешна — духовна радостъ на вѣрующитѣ въ Възкресението Христово и въ свръзка съ това и нашето блажено възкресение и вѣченъ животъ, никога не преминава.

Вѣрующитѣ се радватъ на Възкресението Христово презъ цѣлия си животъ и никакви огорчения, никакви мъки и страдания не могатъ да отнематъ отъ тѣхъ тази радостъ.

Ето ви сонмъ на мъчениитѣ за вѣрата Христова!

По най жестоку и нечовѣшки начинъ истезаватъ тѣхнитѣ тѣла. Но тѣхнитѣ сърдѣца горятъ съ пламенна вѣра въ Възкрѣсалия Христосъ, въ тѣхнитѣ очи гори и се чете неземна радостъ . . . Тѣхъ ги крѣпи вѣрата, че смъртѣта нѣма вече властъ надъ човѣка, че тя е безсилна, защото е победена отъ Христа чрезъ неговото Възкресение.

О смъртъ! Кждѣ е твоето жило!!; Оа де! кжде е твоята побѣда!!! Ние вече нѣмаме страхъ отъ васъ. Вие сте победени отъ Христа!

Въ своята дълбока вѣра страдащитѣ въ Христа отивайки на смъртъ, като на браченъ пиръ тържествено възпѣвали:

**„Вчера спогребохся тебѣ Хри-
тѣ, совостаю днесъ воскрешу
тебѣ; срапенахся тебѣ вчера, самъ мя
спрослави спасе во царствіе Твоемъ“.**

Свещ, В. Никоновъ

Чудото христово

(Предание)

Преводъ отъ френски

Това е предание, разправено ми отъ баба която го е чувала отъ свещеника.

Св. Иосифъ съ Дева Мария и малкия Христосъ пътуваха презъ една дъждовна, бурна нощъ. Съ тояга въ ръка, Иосифъ се бранеше отъ кучетата, а червената му наметка развѣвана често отъ вѣтрѣтъ се закачаше по трънкитѣ. Грубиятъ му капшонъ падаше надъ носѣтъ му.

Едри дъждовни капки се стичаха отъ брадата му. Въ такова окаяно състояние, тѣ търсеха да намѣрятъ послонъ за да прекаратъ нощѣта. Срещна ги единъ случаенъ минувачъ, който се надсмя на жалкиятъ имъ видъ. Той имъ посочи разкошното жилище на богатата вдовица г-жа Жозетъ, която живѣеше съ своя благороденъ и богатъ наследникъ, хубавия и мѣничеку Жозефъ. Обаче, това бѣ една твърде жалка подигравка, защото Жозефина бѣше бедна вдовица и малкия Жозефъ слабо и изтощено дете, цѣлото огризано отъ проказа.

Жилището ѝ се състѣсаше отъ една слупенѣ и тъмна стая, въ дъното на която се виждаше.

легло отъ прогнила слама. На огнището стърчаха мокри клоне, а нощовитѣ бѣха празни и прогнили. При всичката тази мизерия, пѣтниците бѣха посрещнати приветливо отъ домакинята, която съ смущение и тъга имъ се извини.

Тѣ се трогнаха отъ всичко това и изказаха своята благодарностъ. Следъ мъчителното пътуване при голѣмата умора която изпитваха пѣтниците тѣ бѣха доволни отъ предложението имъ подслонъ.

Бедната вдовица съжеляваше, че не е добре осветена стаята, понеже си служаше съ една полуразвалена лампа на която липсваше вече и газъ. „Оставете да я направи моето малко момче“, каза Дева Мария. „Той е сръченъ и разбира чудесно отъ всичко“. Тя се обърна къмъ Исуса, който бѣше при леглото на малкия Жозефъ и се мъчеше да го развесели. „Направи лампата да свети по-добре, мой малкий“, каза му тя. Малкиятъ Исусъ стана бърже и съ едно послушание се приближи до лампата. Съ лекъ замахъ той изчисти фитиля, лампата се напълни съ гориво и стаята за мигъ се освѣти отъ златисти светли лъчи.

„Извинете драги гости, че тукъ е тъй студено“, каза бедната вдовица. „За гориво нѣмамъ нищо друго освенъ тия влажни клоне които събрахъ въ близката степъ, които пушатъ и горятъ безъ пламъкъ“. „О това е нищо!“ каза Дева Мария. „Моето малко момче, ще ги направи да пламнатъ“. „Задухай огъня мой мъничекъ“, обърна се Мария къмъ Исуса, „Задухай го съ всичкитѣ си сили“. И малкия Исусъ, като искаше да бже полезенъ, застана на коленѣ предъ огнището и като изду бузкитѣ си задуха тъй силно огънятъ, че влажнитѣ клоне запрещяха, блѣсна буенъ пламъкъ и стаята като че ли се съживи и се изпълни съ приятна и мека топлина. Домакинята нѣмаше съ какво да нахрани гоститѣ си. Силитѣ и отъ нѣколко дни бѣха я напуснали. Тя не можеше да си замеси хлѣбъ и квасътъ и бѣ плесинясълъ и вкиснатъ. Исусъ който искаше да услужи и този пѣтъ, запретна грижливо ржавитѣ си и започна да измесва въ нощовитѣ плѣсенясалиятъ квасъ. Въ продължение на кѣсо време коритото се изпълни съ хубаво гъсто тесто отъ което Той направи една голѣма пита, която сложи върху нагорещенитѣ камъни на огнището.

Въ продължение на 5 минути питата се опечи и всички можаха добре да се нахранятъ. Когато настана време за почивка, Йосифъ се оттегли въ плѣвника да спи, а дветѣ майки съ малкиятъ Исусъ легнали на прогнилия сламеникъ. Исусъ провря ржката презъ скъсаното отворстие на сламеника, разбърка сламата и смаменика се издуса, като че ли бѣ единъ хубавъ пухенъ дюшекъ. Обаче, детето ги остави, като каза, че ще си легне при малкия Жозефъ. „Уви“, каза вдовицатата, като заплака. „Моя Жозе има лепра, неговото тѣло е изпъстрено съ червени гнойни рани. Ще е грѣшно да се заразишъ и ти здраво дете, свежо като утрешната зора и чисто като пролѣтния кремъ. И тя отстрани завивката на бедния Жозефъ, който съ едно стеснение отъ срамъ си криеше краката и ржцетѣ въ нощницата отъ грубо платно, които бѣха покрити съ червени люспни и гнойни рани. При всичкото си състрадание Дева Мария не можеше да не се отврати отъ виденето и съ майчински инстинктъ взе на ржце малкия Исусъ. „Ти не трѣбва да спишъ при бедния Жозе, той ще ти

предаде своята болестъ“, каза му тя. Исусъ заплака, обаче безъ шумъ, защото бѣ добро и възпитано дете. Майка му го съблече, сгуши го при себе си на сламата, зави го въ дрехата си и му обърна лицето къмъ стената. Тукъ всички заспаха. Когато малкия Исусъ се убеди, че всички сж заспали, излезе отъ сламеното легло и съ малки нерешителни стѣпки по боси нозѣ се забѣга при одъра на Жозефъ. Той се наведе надъ ухото му и му прошепна: „Скоро Жозе отстрани се и ми стори мѣсто, азъ не мога да заспя, единъ другъ ще се сгрѣмъ и скоро сънътъ ще дойде“. Жозе цѣлъ треперящъ се отстрани и го взема въ леглото си. Исусъ го запитва: „Направили си молитвата?“, „Не“, каза Жозе. „О, това е лошо, съедини си ржцетѣ подъ завивката и повтаряй следъ менъ“. Детето Исусъ изчете „Оче нашъ“ и Жозе повтори съ тихъ гласъ цѣлата молитва. Изведнажъ малкиятъ боленъ почувства като чудо една хубава хладина, която успокои неговата плътъ. Исусъ обърна пълното си розово лице къмъ поблѣднялото, набръчкано на Жозефа, пълнитѣ и малкитѣ му ржце обгърнаха слабитѣ и изтощени ржци на Жозефа, краката му се вплетоха въ краката на Жозе и децата заспаха.

И когато единъ светълъ лъчъ блесна върху Исуса, детето инстинктивно си доближи гладкото чело до набръчканото, скръбно чело на болното отъ проказа дете; сложи си свѣжитѣ устни до сухитѣ; чистото му дишане се сля съ вонещото на болния и като че ли малкия леправъ бѣ огрѣнъ отъ половинъ ореолъ.

На заранята двете майки намѣриха децата спящи въ това положение. Тѣхнитѣ устни бѣха слѣпни въ невинни цѣлувки цѣлата нощъ. Вдовицата отправи своя смутенъ погледъ къмъ майката на Исуса. Тя искаше извинение за злото което бѣ сторено безъ нейно участие. Обезпокое на Дева Мария съ треперяща ржка отстрани покривката на леглото. Изведнажъ тя не можа да познае своя малъкъ Исусъ отъ другото дете. Лицата имъ бѣха скрити отъ тѣхнитѣ коси, тѣлата имъ обгърнати едно въ друго. Най-после, когато се наведоха надъ тѣхъ, тѣ можаха да ги разпознаятъ. Отъ екстазъ, майкитѣ паднаха на колѣнитѣ. Жозе бѣ излекуванъ. И двете малки тѣла съ хубави лица бѣха здрави като слънцето, свежи като зората и чисти като бѣлия пролѣтентъ кремъ.

Преработила ТАНЯ КЪНЧЕВА,
уч. отъ VII кл.

Светлината на свѣта.

Тежко и горко на хората, които живеятъ безъ светлина. Тѣ като слѣпи се лутатъ, спъватъ се, падатъ, а по нѣкога съвършено пропадатъ въ нѣкоя пропасть. Въ тъмнината тѣ често се ловятъ за звѣра или за змията и ги считатъ спасители. Въ тъмнината хората сж изложени на много беди и опасности. Но тежко на тѣзи души, въ които нѣма Христа, истинската свѣтлина! Тамъ нѣма нищо освенъ грозна тъмнина, смъртна сѣнка, беда и гибелъ!—Азъ съмъ свѣтлина на свѣта, говори Христосъ. Който Ме слѣдва, нѣма да ходи въ тъмнина, но ще има светлината на живота (Иван 8 гл. 12 ст.) Стани ти, който спишъ, възкръснати отъ мъртвите, за да тѣ освети Христосъ (Ефес. 5 гл. 14 ст.).

Тежко и горко на този домъ, въ който нѣма благоразуменъ домакинъ. Тамъ царува безредие

и несполуки. Но още по тежко на душата, въ която не е господарь владиката Христосъ. Тамъ има безредие, смущение. Тамъ живѣе и царува духътъ на злото и тъмнината.

Тежко и горко на корабъ, управителътъ на който е пиянъ или безуменъ. Ссѣденъ е вече на явна гибель. Скоро той ще намери морското дъно. Но още по-тежко на душа, която плува въ морето на този свѣтъ, безъ мъдрия управител—Христа. Близко е нейната гибель.

Тежко и горко на хората, които нѣматъ ни хлѣбъ, ни вода. Тѣ отъ гладъ и жажда заболяватъ и умиратъ. Но още по-тежко на душигъ, които нѣматъ хлѣбътъ на живота—Исуса Христа. Тѣ презъ цѣлъ животъ гладуватъ и страшно умиратъ. —Азъ съмъ хлѣба на живота. Който върви следъ Мене, нѣма да огладнѣе. Който верва въ мене, нѣма да ожѣднѣе никога (Иоана 6 гл. 35 стих).

Нека се обърнемъ къмъ Христа съ всичкото си сърдце. Нека Му отворимъ вратата на своитѣ души. Нека Му предадемъ цѣлата си душа. Нѣговото слово да стане свѣтильникъ на нозѣтъ ни. Нѣка заживѣемъ въ Христа, за да не ходимъ въ тъмнината, но да се наслаждаваме отъ свѣтлината на живота.

Нека заживѣемъ духовенъ, а не плътски животъ, животъ въ възкрѣсналия Христосъ.

Хроника.

Редакционния комитетъ и Н-вото на правосл. Братство „Вѣра. Надежда и Любовь“ честити на всички Братствени членове и абонати на вестника ни „Свѣтлото Христово Въскресение“, съ най-добри благопожелания.

На 27 того 4 часа сл. обѣдъ въ салона на читалище „Напрѣдъкъ“ Правосл. Хр. Братство „Вѣра Надежда и Любовь“ ще има годишно събрание при дневенъ редъ:

- 1) Отчетъ на настоятелството и контрол. комисия.
- 2) Гласуване бюджета за фин. 1930,1931 год.
- 3) Изборъ на ново Настоятелство и контрол. комисия
- 4) Разни.

Поканватъ се всички членове да присѣствуватъ на събранieto.

Въ случай липса на кворумъ не се състои събранието, същото ще се състои на 4 май, колкото членове и да присѣстваватъ.

Подъ грижитъ на Братството се намира едно 13 месечно лѣте отъ мъжки полъ, кръстено по име „Митко“. Желаящи да го взематъ за свое и усиновятъ да се отнесатъ до Братството.

Прогв. Благотв. Д-во „Добруджа“ апелира къмъ добритѣ чувства на Шуменци да подкрепятъ благотворителността, като си купятъ билети отъ томболата, която ще се тегли втория день на **Великъ день** въ канцеларията на Д-вото.

Най-добриятъ подарѣкъ за великденъ е да абонирате свои сродници, близки и познати за в-къ „Православно Братство“.

Абонаментъ 20 лева за година.

Замолени сме отъ група Граждани да съобщимъ похвалната инициатива на членоветъ отъ Д-во „Милосердие“ и благодаримъ на съшитѣ за приемане и настаняване въ старопиталището бѣдната Добруджанка баба Тодора Иванова заедно

съ внучето и Величкѣ.

Б. Р. не забравяйте да подкрѣпите дѣлото на Д-во „Милосердие“. — То е майка на бѣднитѣ, — на старцитѣ. Хриянски дългъ е, всеки да си спомня за бѣднитѣ старци при Старопиталището и прѣзъ **Великденскитѣ празници** да имъ поднесете една малка частъ отъ това, което сте приготвили за трапезитѣ си прѣзъ светлитѣ празници.

Д-во „Милосердие“ ще има общо събрание на 27 того 10:30 ч. пр. обѣдъ въ салона на II прогимназия. Д-ръ М. Пенковъ ще реферира на тема: Обществени грижи и частна благотворителность.

Входъ свободенъ.

Братството ни сърдечно благодари на Шуменската градска община за отпуснатата сума 6,000 лв. помощъ за беднитѣ по случай свѣтлитѣ Христови празници.

Издазва задушевна благодарность и на следнитѣ дарители: Беню Стояновъ, 1000 лв. Ат. Филиповъ, Марийка Ив. Харизанова, Димитра Малчева, Ана Николова и на Д. Б., които също така не забравиха беднитѣ християни и подариха, кой колкото можеше.

Нека Богъ стократно ги възнагради, като имъ дарува още дълги дни, здраве и добъръ животъ.

КНИЖНИНА.

Получи се въ Братствената библиотека книжката

„ПРИ НОЗѢТЪ НА ИСУСА“

Индиецътъ Саду Сундаръ-Сингъ, предметъ въ книжката, е едно радостно явление средъ ужаситѣ на настоящия жестокъ и кървавъ векъ.

Саду, преди години най-големия врагъ—гонителъ на християнитѣ и рушителъ на Христовата църква, днесъ най-първия Апостолъ Христовъ.

Исповѣдъта на Саду е трогателна. Въ нея блика благодатъ и сила. Колко би било полезно, ако всички, а най-вече идейното младо поколение се решимъ да му подражаваме въ резността да бждемъ при нозѣтъ на **Исуса!**

Саду е едно благословено знамение за днешното бурливо време. Такова е убеждението у всички, които сж го видѣли и чули презъ 1922 година, когато той обходи всички западно-европейски народи и предъ елита на богословско-философската мисль и ръководителитѣ на тамошнитѣ църкви държа по нѣколко бѣседи, въ които непринудено разкри сжщината на вѣрата въ Господа Исуса Христа.

„Зрънца на доброто“. Подборъ и преводъ на Р. г. Лѣваковъ (Балковския 'монастирь'. Брошурка отъ 70 стр. съ 45 поучителни примѣри и разкази цена 8 лева. Прѣпорѣчваме я на всички Братствени членове, абонати и четци на вестника ни. Порѣчки до Редакц. и Адм. на в. правосл. Братство—Шуменъ.

Малка поща

Отецъ Василий, благодаримъ. Испратете. Всичко ще помѣстимъ . . .

Ив. Г. Петровъ гр. Б. Очакваме отговора Ви колко абонати записахте? —

Печатн. П. Пеневъ—Шуменъ.